

ת"ד 3004/09/19 - מדינת ישראל נגד אסף משיח

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 3004-09-19 מדינת ישראל נ' משיח

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים אסף משיח

החלטה

1. לפני בקשה לחזרה מהודיה.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות מעבר חציה בבטחה וגרם חבלה של ממש**, עבירה לפי תקנה 67 א לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") + תקנה 38(3) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"). עבירת **נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה + סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה. עבירת **התנהגות הגורמת נזק**, עבירה לפי תקנה 21 (ב) לתקנות התעבורה.
3. בדיון מיום 24.6.20 הודה המבקש במיוחס לו ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. אותה עת יוצג על ידי עו"ד מורד. מפי ב"כ המבקש דאז נמסר: "**הנאשם מודה בעובדות כתב האישום**".
4. ביום 20.7.20 התקבלה בקשה לחזרה מהודיה (להלן: "**הבקשה**"), לפיה המבקש לא הבין משמעות הודייתו בעבירות המיוחסות לו; לא ידע על עמדתה העונשית של המאשימה; ולא התכוון לדיון עקב משבר הקורונה. עוד נטען לכשלים ראייניים בתיק שיכולים להביא לזיכויו של המבקש.
5. המשיבה התנגדה לבקשה והדגישה כי המבקש הודה בעובדות כתב האישום שעה שהיה מיוצג על ידי עורך דין. עמדת המאשימה לעונש אינה מהווה עילה לחזרה מהודיה.
6. ביום 11.8.20 התקבלה תגובתו של עו"ד מורד ממנה עולה כי המבקש קיבל ייעוץ מקצועי והתכוון כנדרש לדיון. עו"ד מורד הכחיש את הטענות לפיהן לא עיין בחומר הראיות עובר לדיון מיום 24.6.20.

7. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

8. כידוע, בית המשפט יתיר חזרה מהודיה רק בנסיבות חריגות: **"לבית-המשפט נתון שיקול-הדעת - על-פי הסמכות המסורה לו בסעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי - להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו מנימוקים מיוחדים. היתר כאמור יינתן בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו, או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה"** (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621 (2002), תת"ע (תעבורה חי') 12211-11-15 מדינת ישראל נ' יניב-יעקב בן יוסף (פורסם בנבו, 31.05.2018)).

9. עיתוי הגשת הבקשה לחזרה מהודיה מהווה שיקול משמעותי, במקרה שלפני, בדיון מיום 24.6.20 נשלח המבקש לקבלת תסקיר שירות המבחן, והדיון נדחה לטיעון לעונש, ליום 16.9.20.

10. לאחר ששקלתי טענות הצדדים מצאתי כי אין מקום להתיר למבקש לחזור בו מן ההודיה.

11. כאמור, בדיון שהתקיים ביום 24.6.20 נכחו המבקש וב"כ הקודם. המבקש הצהיר באמצעות ב"כ כי הוא מודה בעובדות כתב האישום. לא זו אף זו, בסעיף 6 לבקשה ציין ב"כ המבקש כי המבקש הודה בעובדות כתב האישום בעצמו. אין מחלוקת על עצם הודיה זו. לא התרשמתי כי נפלו פגמים מהותיים ברצונו החופשי של המבקש ובהבנתו את משמעות הודייתו.

12. ברע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2014) נקבע: **"לא ניתן להשלים עם התופעה, כי לאחר סיומו של הליך משפטי, יקום אחד הצדדים ויטען בעלמא, כי בא-כוחו פעל ללא ידיעתו וללא הסכמתו. ככל שמדובר בטענה כנה, הדברים חמורים ביותר, וראוי למצות את הדין עם עורך הדין שסרח, כביכול. לעומת זאת, אין מקום לכך שטענה מעין זו תיטען כלאחר יד, מבלי לנקוט צעדים נגד עורך הדין שנגדו מופנות הטענות, או לכל הפחות לצרף את תגובתו של עורך הדין לטענות נגדו"** בעניין זה ראו גם: רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.2014).

13. דברים אלו יפים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו. המבקש מלין על התנהלות בא כוחו הקודם וטוען כי לא

הוכן כראוי לדיון ולפיקח הודייתו ניתנה שלא באופן חופשי ומרצון. תגובתו של עו"ד מורד, מלמדת כי לא כך הם פני הדברים. עו"ד מורד מציין בתגובתו כי בעניינו של המבקש נעשתה הכנה מקיפה, חומר הראיות נלמד בהקפדה ובמקצועיות, ואף הדגיש כי המבקש הוכן טרם הדיון בשקיפות ובמקצועיות, תוך הסברת משמעות ההליך המשפטי (ר' סעיפים ג' ו - ד' לתגובת עו"ד מורד). טענת המבקש לפיה הודייתו ניתנה שלא באופן חופשי ומרצון, עקב רשלנות ייצוגו על ידי בא כוחו הקודם - לא הוכחה.

14. אין בידי לקבל טענות ב"כ המבקש כי אינו רואה עין בעין באופן ייצוגו הקודם של המבקש, וכי הודיית המבקש נעוצה אך ורק בייעוצו של ב"כ המבקש דאז, ומבלי שהבין את משמעות הדברים. להוזהר ידוע כי אין די בהמלצת סנגור לנאשם להודות, משום נימוק המאפשר חזרה מהודיה. בעניין זה ראו למשל, ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.11.2007).

15. בת"פ (מחוזי ת"א) 64743-12-18 מדינת ישראל נ' ישראל דניאלי (פורסם בנבו, 13.01.2020) נקבע: **"בסופו של דבר, ועל כך חזר בית משפט העליון שוב ושוב, השאלה המכרעת היא הסיבה לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו, הינו "מבחן המניע", היינו האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו, או שמא מדובר בתכסיס, קרי באקט טקטי, שנועד להשיג רווח דיוני - משפטי (רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.09.2009))".** לא התרשמתי כי בקשת המבקש נובעת ממניע כן ואמיתי לחזור בו מהודייתו, והרושם הוא כי מונע הוא משיקולים אחרים.

16. ב"כ המבקש טען לפגמים וכשלים בחומר החקירה (המפורטים בסעיף 9 לבקשה) וכי המבקש לא הוכן כראוי לדיון. כתב האישום נגד המבקש הוגש ביום 10.9.19. דיון ההקראה בו הודה המבקש התקיים ביום 24.6.20. חלוף הזמן, בשילוב עם הסבריו של עו"ד מורד אינם עולים בקנה אחד עם טענות אלו.

17. בנסיבות אלה, לא מצאתי קיומו של חשש ממשי לפסול בהודיה או בהבנתו של המבקש את משמעות הודייתו, ולפיקח הבקשה נדחית.

18. המזכירות תעביר החלטתי זו לידי ב"כ הצדדים ושירות המבחן.

19. הדיון שנקבע לטיעון לעונש וקבלת תסקיר יוותר על כנו.

ניתנה היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בהעדר
הצדדים.